

## บทที่ 6

### สรุปผลและข้อเสนอแนะ

ในการศึกษา เรื่อง การ "เล่าข่าว" ทางวิทยุ โดยวิเคราะห์วิธีการ "เล่าข่าว" และความหมายที่ปรากฏออกมาจากการ "เล่าข่าว" ของผู้จัดรายการ "เล่าข่าว" หรือ "ข่าวชาวบ้าน" ที่ผู้วิจัยเลือกเป็นกรณีศึกษา จำนวน 6 คน จาก 5 รายการ ดังนี้

1. ปรีชา ทรัพย์สินโสภาน ผู้จัดรายการ "ข่าว 6 โมงเช้า"
2. ค่อย ณ บางน้อย ผู้จัดรายการ "คุยโขมง 6 โมงเช้า"
3. นายหนวย ผู้จัดรายการ "เสียงจากนายหนวย"
4. วุฒิ เวณจันทร์ ผู้จัดรายการ "ข่าว 4 มุมบ้าน"
5. วัชร มาณะชัย และศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ ผู้จัดรายการ "เพลงและข่าว"

### ผลการวิเคราะห์ สรุปได้ดังนี้

"ข่าว" ที่เสนอในรายการของ ปรีชา ทรัพย์สินโสภาน ค่อย ณ บางน้อย นายหนวย วัชร มาณะชัย และศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ มีความคล้ายคลึงกันในลักษณะที่เป็น "ข่าว" ที่ผ่านการสร้างความหมายมาแล้ว แต่มีระดับการสร้างความหมายให้กับข่าวแตกต่างกัน กรณีของปรีชา ทรัพย์สินโสภาน มีผู้ร่วมงานคนอื่น ๆ จัดหาข่าวและเขียนบทข่าวให้ ข่าวดังกล่าวจึงผ่านกระบวนการสร้างความหมายมาแล้วขั้นตอนหนึ่ง โดยผู้เขียนบทข่าว และเมื่อปรีชา ทรัพย์สินโสภาน นำบทข่าวนั้นมาเล่าในรายการ เขาก็ได้เพิ่มคำพูด ความคิดเห็น และมุขตลกต่าง ๆ รวมทั้งวิธีการเล่าอื่น ๆ เข้าไปอีก ข่าวจึงถูกสร้างความหมายเพิ่มขึ้นอีกระดับหนึ่ง ในส่วนของการจัดทำบทข่าวเองนั้น เขาจะนำข่าวที่ได้รับจากบุคคลต่าง ๆ มาพิจารณาว่า จะให้ความหมายกับข่าวนั้นในลักษณะใด เช่น การให้ความสำคัญกับตัวบุคคล หรือทำให้เป็นเรื่องตลกขบขัน เป็นต้น การ "เล่าข่าว" ของปรีชา ทรัพย์สินโสภาน จึงปรากฏออกมาในลักษณะที่เป็นการนำเอาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาถ่ายทอดสู่ผู้ฟังอย่างมีจุดมุ่งหมาย สิ่งที่ผู้ฟังได้รับทราบ คือ "ข่าว" ที่ผ่านการสร้างความหมายมาแล้วหรือเป็นความจริงที่ถูกสร้างขึ้นโดยตัวผู้เล่าข่าว นอกจากนี้ในการเล่าปรีชา ทรัพย์สินโสภาน มักจะทำคนเป็นเสมือนผู้ใกล้ชิดเหตุการณ์ ทั้ง ๆ ที่ตัวเขาอาจไม่ได้เข้าร่วมในเหตุการณ์นั้นเลย การให้ความหมายกับข่าวในลักษณะนี้จึงเป็น indexicality คือ

การเล่าข่าวนอกบริบทเดิมของเหตุการณ์ เพราะเป็นการหยิบยกเอาเหตุการณ์มาเล่าตามวิธีการและจุดมุ่งหมายของตนเอง

ในกรณีของวัชร มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งพิเศษ ก็มีการสร้างความหมายให้กับ "ข่าว" ที่คล้ายคลึงกับปรีชา ทรัพย์โสภาน เพราะ "ข่าว" ที่ได้เสนอในรายการ "เพลงและข่าว" นั้น มีผู้เขียนบทข่าวให้และผู้จัดรายการทำหน้าที่เป็นผู้เล่าตามบทข่าวนั้น "ข่าว" จึงถูกสร้างความหมายมาแล้วขั้นตอนหนึ่งจากผู้เขียนบทข่าว สิ่งที่น่าประหลาดใจว่า "ข่าว" ถูกสร้างความหมายแบบ indexicality คือ ผู้เขียนบทได้นำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงมาตัดแปลงเป็นบทละคร มีคำบรรยายและบทเจรจาของบุคคลในข่าว ซึ่งเปรียบเหมือนตัวละคร ดังนั้นจึงเป็นการนำเอาเหตุการณ์ออกมาจากบริบทเดิมโดยสิ้นเชิง เพียงแต่ยึดเค้าโครงเรื่องไว้และนำเอาการแสดงมาเป็นวิธีการเล่า แม้ชื่อบุคคลในข่าวก็มีการเปลี่ยนแปลง และเมื่อวัชร มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งพิเศษ นำบทข่าวมาเล่าในรายการข่าว "ข่าว" ก็ได้ถูกสร้างความหมายในอีกระดับหนึ่ง โดยผู้เล่าจะเป็นผู้ตีความเหตุการณ์ มีการเพิ่มเติมความคิดเห็น คำพูด และมุขตลกต่าง ๆ เข้าไปตามแต่ที่ผู้เล่าจะต้องการให้ "ข่าว" นั้นปรากฏออกมาเช่นไร ซึ่งส่วนใหญ่จะให้ฟังดูเป็นเรื่องสนุกสนานและขบขัน "ข่าว" ที่ วัชร มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งพิเศษ เล่าในรายการ "เพลงและข่าว" จึงมีลักษณะที่แปลกไปจาก "ข่าว" ที่พบในรายการอื่น ๆ ที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา

สำหรับคู่ย ฌ บางน้อย และนายหนวย นั้น แม้ข่าวจะถูกสร้างความหมายขึ้นมาโดยตัวผู้เล่าเองก็ตาม แต่ผู้จัดรายการทั้ง 2 คนเป็นผู้จัดเตรียมเนื้อหาข่าวที่เสนอด้วยตนเอง มิได้มีผู้อื่นจัดทำบทข่าวให้ ดังนั้น "ข่าว" ของคู่ย ฌ บางน้อย และนายหนวย จึงถูกสร้างความหมายมาเพียงขั้นตอนเดียวโดยตัวเขาเท่านั้น แต่การ "เล่าข่าว" ก็เป็นการนำมาเล่านอกบริบทเดิมของเหตุการณ์ เพราะเล่าตามวิธีการของตนเอง มีการแสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์ประกอบไปด้วย "ข่าว" ของผู้จัดรายการทั้ง 2 คนดังกล่าว จึงมีการสร้างความหมายแบบ indexicality เช่นกัน

ในกรณีของวุฒิ เวณจันทร์ "ข่าว" ที่ปรากฏในการเล่าของเขา มีการสร้างความหมายให้กับข่าวค่อนข้างน้อย โดยที่วุฒิ เวณจันทร์ เป็นผู้จัดเตรียมเนื้อหาข่าวด้วยตนเองและนำมาเล่าอย่างตรงไปตรงมาตามเนื้อหาข่าวเสมือนเป็นการรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แม้จะมีการสอดแทรกความคิดเห็น แต่ก็มักเป็นส่วนที่แยกจากเนื้อหาข่าวอย่างเด่นชัด ไม่ผสมปนเปเช่น

ผู้จัดรายการคนอื่น ๆ ยิ่งกว่านั้น วุฒิ เวนุจันทร์ มักจะไม่วิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์หรือตัวบุคคลในข่าว การแสดงอารมณ์ความรู้สึกค่อนข้างน้อย จึงทำให้ "ข่าว" ที่ผ่านการเล่าของเขามีลักษณะเป็น reflexivity เป็นส่วนใหญ่

จากการวิเคราะห์ "ข่าว" ที่เสนอในรายการทั้ง 5 รายการที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา นี้กล่าวได้ว่ามีความสอดคล้องกับแนวความคิดของ Tuchman ที่ว่า "ข่าว" ได้ผ่านการสร้างความหมายโดยผู้รายงานมาแล้ว โดยเสนอผ่านทัศนะของตนเอง และด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการ "เล่า" เพื่อให้ "ข่าว" ปรากฏออกมาตามที่ผู้รายงานต้องการให้เป็น ยกเว้นกรณีของ วุฒิ เวนุจันทร์ เท่านั้น ที่ผู้วิจัยเห็นว่า มีการสร้างความหมายให้กับ "ข่าว" ค่อนข้างน้อย เพราะเป็นการเล่าเนื้อหาข่าวตรง ๆ เป็นส่วนมาก

ในการวิเคราะห์โครงสร้างของการ "เล่าข่าว" ของผู้จัดรายการทั้ง 6 คน ตามโครงสร้างของการเล่าเรื่องและการเสนอข่าวทางวิทยุ สรุปโครงสร้างการ "เล่าข่าว" ของผู้จัดรายการทุกคนได้ ดังนี้

1. หัวข้อข่าว ผู้จัดรายการส่วนใหญ่ไม่ให้ความสำคัญกับการเสนอหัวข้อข่าวตามรูปแบบของการเสนอข่าวทางวิทยุทั่วไป ยกเว้นวัชร มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ ซึ่งจะเสนอหัวข้อข่าวก่อนเสมอ แต่หัวข้อข่าวของทั้ง 2 คน มีลักษณะพิเศษ คือ มักใช้ถ้อยคำเกินจริง เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ฟังเป็นสำคัญ

2. การเริ่มต้น ผู้จัดรายการแต่ละคนมีวิธีการเริ่มต้นเล่าเรื่องโดยไม่มีรูปแบบตายตัว เพราะเป็นการเสนอข่าวอย่างไม่เป็นทางการ จากการวิเคราะห์พบว่า ดุษฎี ณ บางน้อย มีวิธีการเริ่มต้นที่แปลกไปกว่าคนอื่น ๆ คือ มีการเกริ่นนำถึงเนื้อหาโดยย่อของข่าวที่จะเสนอก่อน แล้วจึงเล่าทีละเรื่องติดต่อกันไป ส่วนวัชร มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ มีวิธีการเริ่มต้นที่มีรูปแบบตายตัว คือ การให้บริบทของบุคคลในข่าวและบริบทของเหตุการณ์ที่จะเล่า เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจในบริบทร่วมกัน แต่ผู้จัดรายการคนอื่น ๆ ไม่มีรูปแบบของการเริ่มต้นเล่าข่าวที่แน่นอน แต่ละคนมีรูปแบบที่หลากหลายขึ้นอยู่กับเนื้อหาข่าวและการสร้างความหมายให้กับข่าวนั้น ๆ

3. การดำเนินเรื่อง ผู้จัดรายการแต่ละคนมีวิธีการดำเนินเรื่องที่คล้ายคลึงกัน คือ การจัดลำดับเหตุการณ์เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องได้ง่าย โดยเฉพาะดุษฎี ณ บางน้อย จะใช้วิธีการนี้เป็นหลักเช่นเดียวกับ วุฒิ เวนุจันทร์ นายหนวย และวัชร มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ ส่วน ปรีชา ทรัพย์โสภามีการดำเนินเรื่องที่มีลักษณะพิเศษ คือ ใช้ตัวบุคคลที่

ต้องการเน้นให้เห็นความสำคัญเป็นผู้ดำเนินเรื่องบ่อยครั้งและบางครั้งก็ดำเนินไปตามเหตุการณ์  
ข่าวเช่นเดียวกับผู้อื่น

4. การจบเรื่อง ผู้จัดการรายการมีวิธีการจบเรื่องที่ค่อนข้างจะหลากหลายเช่นเดียวกับการ  
การเริ่มต้นเรื่อง ผู้จัดการรายการที่มีวิธีการจบเรื่องที่มีรูปแบบตายตัว คือ วีชระ มานะชัย และ  
ศรีรุ่ง รุ่งพิเศษ คือ จบเมื่อเรื่องไปถึงสถานีตำรวจ และจบข่าวด้วยการบรรยายเหตุการณ์  
ต่อเนื่องหลังจากที่มีการแจ้งความกับตำรวจ ส่วนผู้จัดการรายการคนอื่น ๆ ไม่มีรูปแบบที่แน่นอน  
ในการจบเรื่อง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาข่าว ทักษะของผู้เล่า และการสร้างความหมายให้กับ  
เหตุการณ์นั้น ๆ

ในการวิเคราะห์วิธีการ "เล่าข่าว" พบว่า ผู้จัดการรายการทุกคนใช้วิธีการบรรยาย  
หรือการเล่าเหตุการณ์เป็นหลัก โดยการนำเอาเหตุการณ์ข่าวมาเล่าตามความเข้าใจของตน  
เอง ทั้ง ปรีชา ทรัพย์โสภณ คัญ ฌ บางน้อย นายหนวย และวุฒิ เวณูจันทร์ ซึ่งเหตุ-  
การณ์ที่นำมาเล่ายังคงรักษาเค้าโครงเรื่องเดิมเอาไว้ เพียงแต่ผู้เล่าใช้วิธีการเล่าในรูปแบบ  
ต่าง ๆ กัน วุฒิ เวณูจันทร์ นั้นคงลักษณะเดิมของเหตุการณ์ไว้มากกว่าคนอื่น ๆ เพราะการ  
เล่าข่าวของเขามีลักษณะเหมือนเป็นการนำข่าวมาอ่านให้ฟัง ส่วนวีชระ มานะชัย และศรีรุ่ง  
รุ่งพิเศษ มักจะรักษาเค้าโครงเรื่องของเหตุการณ์เดิมไว้ก็จริง แต่วิธีการเล่ามีการผสมผสาน  
กันระหว่างการบรรยายและการแสดงบทบาทของตัวละครซึ่งเป็นบุคคลในข่าว จึงเป็นวิธีการ  
"เล่าข่าว" ที่ผิดแปลกออกไป

การ "เล่าข่าว" ของผู้จัดการรายการแต่ละคนมักไม่ยึดติดกับเนื้อหาข่าว หรือบทข่าว  
แต่จะมีการผูกเรื่องอื่น ๆ เติมเต็มตามจินตนาการของตนเอง หรือมีการนอกบท (improvisa-  
tion) เกิดขึ้นเสมอ ซึ่งทำให้การเล่ามีรสชาติและเรื่องที่น่าสนใจชวนฟัง เมื่อพิจารณาแล้ว  
เห็นว่า การ "เล่าข่าว" ของผู้จัดการรายการที่เป็นกรณีศึกษาเป็นเหมือนการเล่าเรื่องตามแบบ  
มุขปาฐะ โดยการนำเหตุการณ์ข่าวมาเล่าสู่ผู้ฟัง ให้ทราบถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม  
โดยผ่านทางสื่อวิทยุ ดังนั้นอาจสรุปได้ว่าวิธีการ "เล่าข่าว" ของผู้จัดการรายการทุกคนมีความ  
สอดคล้องกับทฤษฎีการบรรยายที่เสนอโดย Fisher (1984 - 1989) ที่ว่า

การสื่อสารของมนุษย์เป็นการบรรยาย ซึ่งประกอบไปด้วยศิลปะในการพูด การ  
ตีความ การประเมินคุณค่าของข่าวสาร โดยประเมินว่ามีอะไรข้างที่เปิดเผยได้ และ  
เรื่องใดมีความหมายต่อผู้ฟัง มีการวิพากษ์วิจารณ์อย่างมีศิลปะและสื่อสารเฉพาะที่เป็นจุด  
เด่นของเนื้อหา การพูดหรือการเล่าที่มุ่งเชิญชวนให้ผู้ฟังเชื่อและมีปฏิกิริยาโต้ตอบ ดังนั้น  
ในการบรรยายจึงเป็นการปฏิสัมพันธ์ เป็นกิจกรรม ศิลปะและรูปแบบหรือวิธีการ ใน

การแสดงออกของมนุษย์ ซึ่งประกอบด้วยเหตุผลที่ดี ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความถูกต้อง มีการโน้มน้าวใจ และมีการแสดงรวมอยู่ด้วย”

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวความคิดของ Lucaites & Condit (1985) ที่ว่า “การบรรยายเป็นตัวกลางในการทำความเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ของมนุษย์ การบรรยายจะถูกนำมาใช้ในอรรถกถาทุกรูปแบบและในทุกสื่อ นับตั้งแต่นวนิยาย ละครโทรทัศน์ สุนทรพจน์ โฆษณา การเทศน์ การรายงานข่าวและการสนทนาในชีวิตประจำวัน”

สำหรับในการสอดแทรกมุขตลกของผู้จัดรายการ ซึ่งพบมากในการ “เล่าข่าว” ของนายหนวย ในลักษณะตลกแบบเสียดสี วัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ ซึ่งมีมุขตลกที่หลากหลาย รองลงไปคือ ปรีชา ทวีชัยโสภาก และที่มีมุขตลกปรากฏอยู่บ้างเล็กน้อย คือ ตูย ณ บางน้อย และวุฒิ เวณจันทร์ แม้ว่าการแสดงอารมณ์ขันและการสร้างอารมณ์ขันให้เกิดขึ้นกับผู้ฟัง จะมีระดับแตกต่างกันตามตัวบุคคลผู้เล่าข่าว แต่อาจกล่าวได้ว่าผู้เล่าข่าวมิได้ละเลยที่จะสร้างมุขตลกในการเล่าข่าวของตน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเล่นที่สรุปได้ว่า

คนเราต้องการการสื่อสารเพื่อความเพลิดเพลิน มากกว่าต้องการข่าวสารที่จริงจัง เพราะคนเรารับข่าวสารจากหลายทาง แม้คนจะรู้ข่าวสารนั้นอยู่แล้ว แต่ก็ยังรับข่าวสารจากสื่อมวลชนอื่นอีก เพื่อสนองความต้องการบางอย่างของตนเอง ในการสื่อสารนั้นมีเรื่องของผู้รับและการสนองความต้องการอยู่ด้วยเสมอ เมื่อคนเราต้องการการสื่อสารเพื่อความเพลิดเพลิน สื่อมวลชนก็มักสนองความต้องการในด้านนั้น โดยเสนอเนื้อหาที่ทำให้ผู้รับเพลิดเพลิน คือ ให้ความบันเทิงไม่ว่าจะเป็นเรื่องของสังคมหรือการเมืองก็ตาม จึงอาจกล่าวได้ว่า การสื่อสารของคนเรามักโน้มเอียงไปในทางที่เป็นการเล่น เพื่อความสนุกสนานมากกว่าที่จะสื่อสารกันอย่างเป็นงานเป็นการ ซึ่งทำให้เกิดความเครียด นับแต่อดีตที่ผ่านมา สื่อไม่เคยทำให้ผู้รับเกิดความอัดอัดเลย และสื่อก็ไม่ควรมีบทบาทใดนอกเหนือไปจากการให้ความเพลิดเพลิน เพราะสิ่งที่ผู้รับมุ่งหวังจากสื่อ ก็คือ ความสนุกสนาน (Stephenson 1967)

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าผู้จัดรายการแต่ละคนจะให้ความหมายกับการสร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินในการฟังข่าวในระดับต่าง ๆ กันมากบ้างน้อยบ้าง ขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลและทัศนคติที่มีต่อการเสนอข่าวของแต่ละคน แต่อย่างน้อยก็กล่าวได้ว่า ผู้จัดรายการทุกคนให้ความสำคัญกับการผ่อนคลายของผู้ฟังในการฟัง “ข่าว” แม้มิได้ใช้มุขตลกในการสร้างความสนุกสนาน แต่วิธีการพูดที่มีลักษณะเป็นการสื่อสารแบบเป็นกันเอง ก็มีผลทำให้ผู้ฟังได้รับฟังข่าวสารโดยไม่เครียดหรือรู้สึกว่าเป็นเรื่องจริงจังมากเกินไป

ลักษณะพิเศษในการ "เล่าข่าว" ทางวิทยุของผู้จัดรายการทั้ง 6 คนที่เป็นกรณีศึกษาสรุปได้ ดังนี้

ปรีชา ทวีทรัพย์โสภณ มีวิธีการ "เล่าข่าว" ที่เสมือนว่าตัวเขาเป็นผู้มีประสบการณ์ตรงต่อเหตุการณ์นั้น ๆ โดยมีการกล่าวถึงรายละเอียดของเหตุการณ์ พฤติกรรมของบุคคลในข่าว และการบรรยายสภาพทั่วไปของเหตุการณ์อย่างสมจริงสมจัง การใช้ น้ำเสียงที่ดังและพูดอย่างรวดเร็วแบบไม่มีช่องว่าง (pause) เป็นการพูดแบบต่อเนื่องโดยตลอดในการ "เล่าข่าว" ก็ เป็นลักษณะพิเศษอีกประการหนึ่ง เพราะเป็นการแสดงความกระตือรือร้นในการเล่าอันเป็นคุณลักษณะที่ดีของผู้รายงานข่าวทางวิทยุ โดยเฉพาะรายการ "ข่าว 6 โมงเช้า" ที่เสนอในเวลา 6.00 น. น้ำเสียงและวิธีการพูดของ ปรีชา ทวีทรัพย์โสภณ จึงสามารถกระตุ้นแรงเร้าให้ผู้ฟังเกิดความต้องการรับรู้ข่าวสารทางวิทยุได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้บุคลิกต่าง ๆ ที่ใช้ในการเล่าหรือการหยิบยกเรื่องตลกขบขันมาเล่าประกอบ ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนานไปกับการเล่าข่าวของเขา

ต๋อย ณ บางน้อย มีลักษณะพิเศษ คือ น้ำเสียงที่มีความเชื่อมั่นในตนเองเป็นอย่างมาก การใช้ถ้อยคำที่ชัดเจนเข้าใจง่าย และการวิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์ข่าวหรือบุคคลต่าง ๆ อย่างเปิดเผยในลักษณะของคนที่ "กล้าพูด" นอกจากนี้เขายังมีความจริงจังในการเสนอข่าวเป็นอย่างมาก เห็นได้จากการเล่าหรือการวิพากษ์วิจารณ์อย่างรู้เบื้องลึกของเหตุการณ์ และมีการติดตามสถานการณ์อย่างต่อเนื่องโดยมีอารมณ์ปรากฏออกมาน้อยมาก

นายหนววย มีลักษณะพิเศษ คือ การ "เล่าข่าว" ที่ทำให้ผู้ฟังเป็นเรื่องขบขัน การนำเอาเหตุการณ์ของข่าวหรือบางประเด็นของข่าวมาเล่า จะมีการสอดแทรกคำพูด ความคิดเห็น การวิพากษ์วิจารณ์ และการเสียดสีที่มีความขบขันปนอยู่ด้วยเสมอ ลักษณะดังกล่าวนี้จึงทำให้การ "เล่าข่าว" ของนายหนววยเป็นเสมือนการนำเหตุการณ์ข่าวมาคุยกับผู้ฟัง มากกว่าที่จะเป็นการเสนอข่าว และลักษณะพิเศษอีกอย่างหนึ่ง คือ นายหนววยติดสำเนียงอีสาน ทั้งนี้เพราะเขาเป็นชาวจังหวัดอุบลราชธานี (ชมรมนักจัดรายการวิทยุ ไม่ปรากฏปีที่นิมน์) จึงทำให้การ "เล่าข่าว" ของเขาแตกต่างไปจากผู้จัดรายการคนอื่น ๆ อย่างเด่นชัด นอกจากนี้เขายังนำเอาเรื่องราวในประวัติศาสตร์มาประกอบการเล่า โดยมีจุดประสงค์เพื่อยกมาเป็นอุทาหรณ์หรือเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ปัจจุบัน เพราะเขาเป็นนักค้นคว้าทางประวัติศาสตร์ผู้หนึ่ง

วุฒิ เวณจันทร์ มีลักษณะพิเศษในการ "เล่าข่าว" คือ การนำข่าวมาอ่านโดยมีการแสดงความคิดเห็นประกอบ เป็นการเล่าไปเรื่อย ๆ ตามเหตุการณ์ การวิพากษ์วิจารณ์และ

อารมณ์ขันปรากฏอยู่น้อยมาก วุฒิ เวนด์เจอร์ มีน้ำเสียงในการพูดที่สุภาพนุ่มนวล แต่ในบางครั้งก็ใช้ภาษาแบบชาวบ้านด้วย เช่น คำว่า มิง กู ซึ่งไม่ค่อยปรากฏในการเล่าของผู้จัดรายการคนอื่น ๆ ยกเว้นวัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ

วัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ มีลักษณะพิเศษในการ "เล่าข่าว" คือ ทั้ง 2 คนเล่าข่าวไปด้วยกันโดยสวมบทบาทเป็นผู้บรรยายและผู้แสดงความคิดเห็นไป แม้ข่าวที่เสนอจะเป็นข่าวอาชญากรรมและมีเรื่องของความรุนแรงปรากฏอยู่ แต่วัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ จะสามารถเล่าออกมาในลักษณะที่เป็นเรื่องตลกขบขันแทบทั้งสิ้น ซึ่งเป็นการลดความรุนแรงของเหตุการณ์ให้เบาลง จุดมุ่งหมายของการ "เล่าข่าว" คือ ต้องการสร้างความสนุกสนานจากเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นกับคนอื่น ลักษณะเด่นในการ "เล่าข่าว" ของผู้จัดรายการทั้ง 2 ที่แตกต่างจากผู้จัดรายการคนอื่น ๆ คือ ทั้งวัชระ มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งนิเศษ ได้สร้างมุขตลกและมีการรับส่งมุขกันตลอดเวลา ซึ่งการกระทำเช่นนี้ต้องอาศัยความชำนาญและประสบการณ์ในการทำงานร่วมกัน จึงจะสามารถกระทำได้อย่างสอดคล้องกันเช่นที่ปรากฏอยู่นอกจากนี้ในการ "เล่าข่าว" เขายังใช้ภาษาแบบชาวบ้าน เช่น มิง กู และคำดำ ซึ่งจะพบโดยตลอดในการเล่า จุดมุ่งหมายก็เพื่อถ่ายทอดภาพเหตุการณ์ อารมณ์ และความรู้สึกของตัวละครหรือบุคคลในข่าวออกมาอย่างเด่นชัดและกระชับอารมณ์ของผู้ฟังให้มากที่สุด

จากการวิเคราะห์วิธีการ "เล่าข่าว" และศึกษาประวัติภูมิหลังของผู้จัดรายการที่เป็นกรณีศึกษาทุกคนแล้ว พบว่า ผู้จัดรายการแต่ละคนได้นำเอาประสบการณ์ที่ตนมีอยู่มาใช้ในการ "เล่าข่าว" เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะความสามารถพิเศษในด้านการพูด การแสดง การร้องเพลง การสร้างมุขตลก และความรู้ต่าง ๆ ที่มีอยู่ ซึ่งปรากฏผสมผสานอยู่ในการ "เล่าข่าว" ทำให้ผู้จัดรายการแต่ละคนมีลักษณะพิเศษเฉพาะตัวในการเล่า และยังแสดงออกถึงความเป็นอัตวิสัยในการเสนอข่าวอย่างชัดเจน ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าความสามารถเฉพาะตัวของผู้จัดรายการ อันเกิดจากประสบการณ์ที่สั่งสมมาเป็นเวลานาน เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้พวกเขาได้รับการยอมรับจากผู้ฟัง จนเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในด้านการจัดรายการ "เล่าข่าว" จนถึงทุกวันนี้

ในการวิเคราะห์ความหมายที่ปรากฏออกมาจากการ "เล่าข่าว" สรุปโดยรวมแล้ว จะเห็นได้ว่า ผู้จัดรายการแต่ละคนมีการสร้างความหมายทั้งโดยอรรถและโดยนัยที่คล้ายคลึงและแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบทของผู้จัดรายการเองและปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในส่วน

ที่เกี่ยวกับบริบทของผู้จัดรายการแต่ละคน ซึ่งมักจะมีประสบการณ์ในอดีต ประสบการณ์เกี่ยวกับเหตุการณ์ข่าว แนวความคิด ทักษะที่แตกต่างกัน จึงมีผลต่อความหมายที่ปรากฏออกมา ซึ่งในการศึกษาที่ผู้วิจัยได้มุ่งวิเคราะห์ลึกลงไปถึงแนวความคิดและทัศนคติของผู้จัดรายการ ที่มีผลต่อการสร้างความหมายในการ "เล่าข่าว" แต่ใน "ตัวบท" ที่ได้จากรายการของผู้จัดรายการ มาศึกษาว่า จาก "ตัวบท" ดังกล่าว แสดงออกซึ่งแนวความคิดและทัศนคติของผู้จัดรายการ อย่างไรบ้าง แต่สิ่งที่ผู้วิจัยให้ความสนใจ คือ ปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้องซึ่งมีผลต่อการสร้างความหมายทั้งโดยอรรถและโดยนัยของผู้เล่าข่าว จากการศึกษาพบว่า ความเป็นข้าราชการและความเป็นนักจัดรายการอิสระ มีผลทำให้การสร้างความหมายของผู้ "เล่าข่าว" แตกต่างกัน กรณีของ ปรีชา ทรัพย์โสภานันท์ นั้น เนื่องจากเขาเป็นเพียงคนเดียวที่เป็นข้าราชการสังกัดสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย กรมประชาสัมพันธ์ ความหมายที่ปรากฏออกมาจากการ "เล่าข่าว" ของเขาจึงมีลักษณะพิเศษไปกว่าคนอื่น ๆ เพราะมีนโยบายและการควบคุมดูแลของหน่วยงานต้นสังกัดเป็นตัวกำหนด ความหมายที่เกิดขึ้นในการ "เล่าข่าว" ของเขาไม่ว่าจะเป็นความหมายโดยอรรถที่ให้ความสำคัญกับบุคคลในข่าวที่เป็นนักการเมืองที่มีตำแหน่งสูงในคณะรัฐบาล เช่น นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีช่วยว่าการ และข้าราชการระดับสูง รวมทั้งความหมายโดยนัยที่ต้องการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับรัฐบาลและหน่วยราชการ และการใกล้ชิดแหล่งข่าวซึ่งเป็นบุคคลสำคัญทางการเมืองหรือข้าราชการระดับสูง ส่วนแสดงให้เห็นว่า เขาได้พยายามทำหน้าที่ในฐานะกระบอกเสียงของรัฐบาลอย่างเต็มที่ ภายใต้กรอบนโยบายที่วางไว้ ดังที่ ปรีชา ทรัพย์โสภานันท์ ได้กล่าวไว้ว่า

"ผู้บังคับบัญชาท่านไว้ใจผม ท่านก็มอบหมายหน้าที่ให้ทำอย่างเต็มที่ เพราะท่านเห็นแล้วว่า เราทำในทางบวกจริงทางลบเราไม่ทำ แล้วเราสร้างสรรค์ในสิ่งที่ดีงาม เราช่วยผลดลสังคม เราช่วยให้ประชาชนเกิดกำลังใจ"

และอีกตอนหนึ่งในการสัมภาษณ์เขากล่าวว่า

"...ผมดีใจที่รัฐบาลนี้เป็นรัฐบาลประชาธิปไตย ท่านไม่ได้มายุ่งเกี่ยวกับการเสนอข่าวเลย คือ มอบหมายให้ทำเต็มที่ ก็มีรัฐมนตรีหลายท่านใช้ผม แต่ก็ให้ข่าวอิสระไม่มีกรอบอะไรเราก็ประชาสัมพันธ์ให้ท่านเต็มที่"

...เราต้องมองในแง่ของผู้ฟัง คือ เราจะยกระดับฐานะให้ผู้ฟัง มีความกระตือรือร้น เกิดทัศนคติที่ดีต่อประเทศชาติบ้านเมือง แล้วก่อให้เกิดความสามัคคี ความเข้าใจดีในส่วนของข้าราชการ บางคนมองราชการในแง่ว่าจะโกงต่าง ๆ เราพยายามเสนอภาพหน้าข่าวในแง่ที่ดีเอาไปปลอบล้างภาพหน้าที่ไม่ดี เพราะฉะนั้นผมจึงเสนอข่าวในทางบวกทางลบเราไม่เสนอเลย นอกเหนือจากที่มันเหลือเกินจริง ๆ เช่น คดีที่สิ้นสุดไปแล้ว



เราเอามาเล่าสู่กันฟังได้ แต่ในระยะที่ยังพิสูจน์ไม่ได้ คนเราตราบไต่ที่ศาลยังไม่ตัดสิน เราไม่สามารถจะพิสูจน์ได้แม้ว่าจะเป็นข่าว แต่เรื่องอะไรเราจะไปทำให้เกิดภาพพจน์ที่ไม่ดีไม่งามขึ้นมา (สัมภาษณ์ 17 สิงหาคม 2532)

ส่วนผู้จัดรายการคนอื่น ๆ คือ ดุษฎี ฌ บางน้อย นายหนวย วุฒิ เวณจันทร์ วัชรมานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งพิเศษ ส่วนเป็นผู้จัดรายการอิสระ การสร้างความหมายในการ "เล่าข่าว" จึงแตกต่างจาก ปรีชา ทวีชัยโสภิต ดังที่ปรากฏว่า ดุษฎี ฌ บางน้อย และนายหนวย มีการวิพากษ์วิจารณ์เหตุการณ์และตัวบุคคลทั้งโดยเปิดเผยและโดยนัย แต่สำหรับ วุฒิ เวณจันทร์ นั้น ไม่ค่อยปรากฏการวิพากษ์วิจารณ์ มีเพียงการแสดงความคิดเห็นในการ "เล่าข่าว" เท่านั้น ซึ่งเขากล่าวว่า

"เวลาเรารู้ตัวก็เบรค บางทีอยากพูดให้หมดแต่พูดไม่ได้หรือ คุณก็กิจการพลเรือนจะเรียกพวกผมไปบ่อย ๆ ไป brief ว่าเรื่องนี้อย่างนะ ขอร้อง เรื่องนี้ให้พูดไปในแนวเดียวกัน" (สัมภาษณ์ 21 มิถุนายน 2532)

เมื่อพิจารณาถึงความหมายที่ปรากฏออกมาจากการ "เล่าข่าว" ของ ดุษฎี ฌ บางน้อย นายหนวย และวุฒิ เวณจันทร์ แล้ว มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันอยู่ประการหนึ่ง คือ การเปิดเผยทัศนคติของตนเองโดยนัย เช่น ดุษฎี ฌ บางน้อย จะแสดงทัศนคติของตนเองโดยกล่าวว่า เป็นทัศนคติของผู้อื่นหรือเป็นข่าวลือ ซึ่งเมื่อพิจารณาวิธีการ "เล่าข่าว" เกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวแล้ว เขามุ่งที่จะสร้างความหมายให้ผู้ฟังได้รับรู้ในสิ่งที่ เป็นทัศนคติของเขา แต่ใช้วิธีการที่จะแฝงทัศนคติที่แท้จริงของตนเองไว้ หรือกรณีของวุฒิ เวณจันทร์ และนายหนวย ก็เช่นกัน คือ เขาจะไม่แสดงทัศนคติต่อบุคคลโดยตรง ๆ เช่น ไม่ชอบนักการเมืองก็จะพูดเป็นนัย นายหนวยจะใช้วิธีการเปรียบและเสียดสีเป็นหลัก โดยให้ผู้ฟังเข้าใจไปเอง ส่วนวุฒิ เวณจันทร์ ก็จะใช้วิธีการพูดโดยอ้อม คือ นำเรื่องที่เกี่ยวข้องมาพูด เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความคิดเชื่อมโยงไปยังความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่

สำหรับวัชร มานะชัย และศรีรุ่ง รุ่งพิเศษ ซึ่งเป็นผู้จัดรายการในสังกัดของประจวบ จำปาทอง ผู้เป็นเจ้าของบริษัทผู้อุปถัมภ์รายการด้วย ดังนั้นความหมายที่มีการสร้างขึ้นในการ "เล่าข่าว" จึงถูกกำหนดมาตั้งแต่ต้นโดยเจ้าของรายการคือ ประจวบ จำปาทอง คือ การสร้างความสนุกสนานจาก "ข่าว" เพราะรายการของเขามีจุดมุ่งหมายที่จะให้ความบันเทิงเป็นหลัก แต่ผู้จัดรายการทั้ง 2 คน ก็ได้ผล เอาประสบการณ์และลักษณะพิเศษเฉพาะตัวเข้าไปในการสร้างความหมายด้วยภายใต้จุดมุ่งหมายเดิมของการจัดรายการ

จากการวิเคราะห์การ "เล่าข่าว" ทางวิทยุ ทั้งในแง่ของวิธีการ "เล่าข่าว" และ ความหมายที่ปรากฏออกมาจากการ "เล่าข่าว" อาจสรุปได้ว่า วิธีการ "เล่าข่าว" และ ความหมายนั้นมีหลากหลายในผู้จัดรายการแต่ละคนที่นำมาศึกษา ซึ่งบางส่วนมีความคล้ายคลึง และบางส่วนก็มีความแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยทั้งในด้านตัวผู้จัดรายการเองและปัจจัย ภายนอกที่เกี่ยวข้องซึ่งมีผลต่อวิธีการ "เล่าข่าว" และการสร้างความหมายของผู้เล่า อย่างไรก็ตามในการศึกษานี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์จากรายการวิทยุของผู้จัดรายการคนละ 15 รายการ จึงได้ภาพรวมของการ "เล่าข่าว" ดังที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์นี้ ซึ่งหากเก็บข้อมูลจากรายการ วิทยุจำนวนมากกว่านี้อาจทำให้ทราบถึงวิธีการ "เล่าข่าว" และความหมายที่ปรากฏออกมาจาก การ "เล่าข่าว" ที่หลากหลายยิ่งขึ้น

#### ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

เนื่องจากการวิจัยนี้กระทำเป็นการฝึกศึกษา เพื่อให้เข้าใจปรากฏการณ์ทางด้านการ สื่อสารในแง่มุมมองหนึ่งของวิทยุ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรจะมีการศึกษาทางด้านสื่อมวลชนต่อไป ดังนี้

1. วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาเฉพาะตัวผู้จัดรายการ และ "ตัวบท" ของ รายการข่าวชาวบ้าน จึงน่าจะมีการศึกษาเชิงคุณภาพเกี่ยวกับกลุ่มผู้ฟังรายการประเภทนี้ เพื่อให้ได้ภาพรวมของรายการที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2. ในปัจจุบันรายการ "ข่าว" ทางวิทยุ มีรูปแบบการนำเสนอที่หลากหลาย จึงน่า จะมีการศึกษาถึงวิธีการเสนอข่าวที่ปรากฏอยู่ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในวิธีการสื่อสารและ การถ่ายทอดข่าวสารข้อมูลทางวิทยุ

3. เนื่องจากสื่อวิทยุในปัจจุบันมีบทบาทในการเสนอข่าวสารข้อมูลเป็นอย่างมากและ เป็นสื่อที่ได้รับความนิยมจากผู้ฟังและในเชิงธุรกิจ จึงน่าจะมีการศึกษาในเรื่องของกระบวนการ ผลิตข่าวทางวิทยุ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในเรื่องของนโยบายและปัจจัยที่เกี่ยวข้องใน การผลิตข่าว วิธีการผลิต และการนำเสนอ ต่อไป